

Václav Vydra: ambasador projektu Srdce v hlavě

Divadelní, televizní a filmový herec. Václav Vydra nejmladší se narodil 7. ledna 1956 v Praze do herecké rodiny, Václavu Vydrovi a Daně Medřické. Po absolutoriu na pražské konzervatoři (1977) působil v několika divadelních souborech. Od roku 1995 je členem Divadla na Vinohradech. Hostoval a hostuje i na jiných divadelních scénách. Patří k úspěšným televizním hercům, věnuje se také dabingu. V letošním roce se stal ambasadorem projektu Srdce v hlavě. Cílem projektu je informovat o rizicích kardiovaskulárních onemocnění, léčbě, která je pilířem ochrany proti kardiovaskulárním příhodám, i nutnosti jejího dodržování (tzv. adherenci). Projekt se snaží upozornit pacienty na to, aby na své srdce mysleli a měli na paměti rizika, která jim při nedodržování předepsané léčby mohou způsobit vážné komplikace až fatální následky.

Jste populárním hercem a potomkem slavných divadelníků, jak jste se s touto rodinnou „anamnézou“ vyrovnával?

Nikdy jsem neměl potřebu se s touto anamnézou vyrovnávat. Měl jsem úžasný domov a úžasné rodiče a nikdy jsem netrpěl žádnou újmou ani nouzí. Takže, i když jsem to tehdy nemohl posoudit, velice jsem si to užíval a myslím, že mě to ani do budoucna nepoznamenalo. Atmosférou kolem sebe jsem tak načichnul, že ač jsem se snažil vymyslet nějaké jiné povolání, nakonec jsem se stejně stal hercem.

Jací byli vaši rodiče?

Svoje dětství a mládí jsem měl ulehčené tím, že moje máma byla moje máma a můj táta byl můj táta. Vždycky jsem se u nich setkával s velkým pochopením a porozuměním a řekl bych takovou intuitivně rozumnou výchovou. Byla pro mě velká rána, když jsem se stal v rozmezí tří let dvojnásobným sirotkem – nejdřív zemřel táta a tři roky na to umřela na infarkt máma. Bylo mi tehdy opravdu ouvej, ale člověk se s tím musí vyrovnat a naučit žít. Máma vždycky říkala, že na to je jediný lék čas, a měla pravdu.

Působíte velmi vyrovnaně, stále se usmíváte. Jste věčný optimista?

Dalo by se říct, že víceméně vyrovnaný jsem. Někdy mě dokážou samozřejmě nějaké věci rozhodit, většinou je to zoufalý nedostatek času, který je pro mě typický. To mi přivozuje stresové situace, se kterými se člověk těžko vyrovnává, když ten čas nejde zastavit. Nicméně, zatím to přežívám.

Máte spoustu aktivit, co na to Vaše zdraví?

Musím zaťukat, že zdraví mi zatím slouží. Jak jsem říkal, člověk se v dnešním rychlém světě často musí vyrovnávat se stresovými situacemi, ale vždycky je potřeba si v sobě najít nějaký kompromis. Snažím se žít tak, jak mi to život dovolí, a dělat to, co mě baví. Důležité je mít nějaký vnitřní motor. Cíl je silné slovo, protože když dosáhneme cíle, najednou nevíme, kudy dál. Jsme tam, vztyčili jsme vlajku a netušíme, co bude potom. Cesta tam je mnohem zajímavější.

Stal jste se ambasadorem projektu Srdce v hlavě. Máte v této oblasti nějaké potíže, nebo proč vlastně?

Já mám mezi lékaři pár známých a kamarádů. Po letech mě oslovil můj kamarád z mládí Richard Češka a povídal mi o tomto projektu. Ačkoli se sám s žádnými potížemi aktuálně nepotýkám, vnímám potřebu a nutnost si zdraví zachovat. A pokud by přišel nějaký problém, tak se i důsledně léčit.

Potřebuju být zdravý, abych se mohl věnovat své práci a koním na své farmě. Mám veliké štěstí, že se mi to zatím daří. Několik lidí v mém okolí bohužel takové štěstí nemělo a život jim hodně zkomplikovalo kardiovaskulární onemocnění, tedy mám na mysli infarkt myokardu nebo mrtvice. I z toho důvodu jsem se rozhodl přijmout nabídku být ambasadorem projektu Srdce v hlavě.

Jakými dalšími aktivitami se kromě herectví zabýváte?

Podstatnou část svého života trávím na farmě se svými koňmi. Já jsem kdysi říkal, že nechci koně vlastnit, že na něm chci jen jezdit. Ale potom jsem pochopil, že mít vlastního koně je něco úplně jiného, než si ho jen půjčovat a jezdit na něm. Člověk pochopí daleko víc, a především má možnost navázat s tím zvířetem vztah. To je pro toto partnerství naprosto zásadní, ostatně jako pro jakékoli jiné partnerství. Dříve jsem míval spoustu dalších zálib, vystřídal jsem spoustu sportů od závodní cyklistiky přes tenis, lyže, windsurfing, jachting, sportovní střelbu. Některým z nich se pořád ještě částečně věnuji. O prázdninách rád vyrazím coby kapitán na jachtu a párkrát do roka si jedu vystřelit z brokovnice na asfaltové terče. A snažím se vymyslet, kdy si zase po roce půjdu zahrát tenis.

Čím jste chtěl být jako malý?

Nemůžu říct, že bych měl nějaký sen, byly to spíš výmluvy, abych nemusel být hercem. Napadl mě hasič, ošetřovatel v zoologické zahradě. Pak jsem se zaměřil umělečtější směrem, chtěl jsem být nejdřív malířem, potom spisovatelem. Mojí silnou stránkou nikdy nebyla matematika, takže když se ke mně doneslo, že na umělecké škole se zaměřením na herectví tenhle předmět chybí, jasná volba padla na konzervatoř. Od toho stromu jsem se daleko neodkutálel. Až teď na stará kolena, kdy se čím dál víc věnuji svým koním.

Kdybyste si mohl znovu vybrat, zvolil byste hereckou kariéru, nebo zvířata?

Naštěstí jsem před touhle volbou nestál. Všechno mi to život tak nějak naservíroval postupně. A já jsem za to moc rád. Žádné své volby nelituji. Všechno je tak, jak má být. Možná jsem stál na rozcestích, kde byly i jiné cesty, kterými jsem se mohl vydat a nevydal. Kdoví kam vedly. To už se nedozvím. Ale žiju teď a tady a na té cestě, po které jdu. A jdu po ní rád.